

Piacsek László Zoltán

KÜLÖNÖS DALOK

Különös dalok

ISBN 978-615-01-5877-8

Megjelent szerzői kiadásban.
©Piacsek László Zoltán
Minden jog fenntartva.
Pécs, 2022. augusztus 31.

ISBN 978-615-01-5877-8

Piacsek László Zoltán

Különös dalok

Köszönet
zeneszerző társaimnak és zenésztársaimnak,
barátaimnak.

Valinak,

Borikának,

Matyinak.

A holnap már más

Szemben a nappal, útszéli lány,
Meghasadt pillanat, megtört látvány.
Féltékeny ábránd, irigy, éles sugár,
Hitetlen ajka még csókokra vár.

A holnap már más,
Eljegyez, magával repít és édesen magához láncol,
A holnap már más,
A holnap majd mindentől megóv és ott lesz veled mindenhol.

Ahogy így várlak

Ahogy így várlak, kintről a tavasz felém lehel,
Egy másmilyen napfény, egy másmilyen ember kérdez, felel.

A poharam száján az ujjam egy dallamot simogat,
Ahogy így várlak, még az üres pohár is megnyugtat.

Ahogy így várlak, ez most egy különös délután,
Álmatag, feszült ünnep a hétköznapok után.

Forró és bűvös, az asztal terítve, díszítve már,
Még üres a tányér, de minden kész, összhangban vár.

Ez a láng, ez a hely, ez most minden,
Várakozás és vágyakozás körülöttem mindenben.
Félek, hogy változhat, hogy megtörik vagy, hogy
Elveszíthetem!

Ez a láng, ahogy várlak, a vágy, ahogy vágylak, most minden.

Aurora borealis

Hallgasd a szélben, ahogy nevet,
Hallgasd megérted, súgja neved,
Arcod megcsípi fagyos hideg,
Nyakad köré tekeredik rideg lehelet.

Keresd a szélben Napistened,
Keresd, megérezed, arca meleg,
Kinyújtja karját, feléd libeg,
Ujjai karmával rianást feszít neked.

Mint villám fut végig a hátamon,
Ahogy a roppant erő a befagyott tavon,
Mindben, mit megfejtettem magam,
A felismerésem a jutalmam.

A Sarki fénynél lestelek téged,
Napszél hullám érintett kettőnket,
Mágneses vihart a Nap keltett,
Az égre üstökös rótt ismeretlen betűket.

Az est értem jön

Kezem elgyöngült, testem elfáradt,
Riadt árnyékom megremeg.
Félelmentől megperzselt bőröm
Nem enyhíti semmi sem.

Kezemmel árnyékot vetek arcomra,
Elbújva mögé megnyugszom,
Hűsíti arany csillag lágy fénye,
Havon csillogó, halvány kék.

Mint egy felhő, ami az égen fenn siklik,
Mint egy porszem, amit szellő hord,
Mint egy levél, ami elszakadt ágától,
S földre hullva sír és árván fél.

Az est újra csendes, szép,
Óh, az est újra csak az enyém,
Az est eljön és megvéd,
Óh, az est eljön és meghódít!

Az út

Az út előttem sötét és mély,
Szorítom a kormányt, nincs semmilyen veszély.
Utolsó csókod ízét már lassan elfeledem,
Mögöttem semmi, csak az út van előttem.

A kiszolgált pedált most is tövig taposom,
Csikorgó kerék sikolt, de én meg nem hallom.
A forró motor hangja szíveket perzsel,
Minden csepp benzin újult erővel tölti fel.

Az út előttem sötétbe vész,
Az út menti árnyak kérdik „merre mész?”
A rádió fülembé ordít „menni még és még!”
Nincs reflektor, miben látni az út végét.

Az út mögöttem sötét és mély,
Összebújt felhők, áttörhetetlen szegély,
Nincs, ki hátrafordul és nincs, ki visszanéz,
Csak az út előttem, mint egy hívó kéz.

Azután majd

Azt hittem, ha látom, felismerem,
Érinthetetlen, ha nyújtom kezem.

Valami készül, ami kikészít, amit még nem ismerhetek,
Ami voltam és aki voltam, az többé már soha nem lehetek.

Az a köd, az a sűrű, mély, ami most lassan körbevesz.
Mint a hullám, ami nyaldos, mardos és magáévá tesz.

Nagyon fáj, miket tettem, és fájnak a neked mondott szavak.

Úgy félek, hogy ez a valami ellopja minden erőm.
Amit nem értek, azzal hogy számolok el, ha kitelik az időm?

Megváltoztam. Nem azzá váltam, akivé lenni akartam.

Azután majd, ha az ismeretlent megismerhetem,
Azután majd, ha megbocsátasz, újrakezdehetem.

Bennem

Bennem mélyen megmarad,
Ahogy a csészédből a kávéd kortyoltad,
Fátyolkönnyű mozzanat,
Meghitt, teljes pillanat.

És az a mélyről felhasadt,
Sóhaj a fülemben még él, itt bent ragadt.
Azok a félénk, halk szavak,
Magamban visszhangzanak.

Azt is csak egyedül én tudom,
Mi mindent leplezhet egy mosoly az arcodon.
És az a rezdülés felém,
A bőrömon át szökött belém.

Beszélg nekem

Beszélg nekem, törd meg a csendet, az ajkad nyíljon szavakra!
Énekelj, a hangod halljam, ahogy belekezesz a dalokba!
Mutasd, kezem merre menjen a testeden, hogy jó legyen,
Simulj hozzám, hogy ne kelljen félnem többé a sötétben!

Nekem ez minden, amit érzek,
Nekem ez minden másnál még szebb.

Beszélg nekem a nyári napról, a lángoló pirkadatról,
Beszélg nekem a téli estről, a hangulatról, a magányról!
Hívd a testem játékba, táncba a gyönyör, a hév elragadjon,
Mutass nekem vágyat, álmot, mit kívánok, tudod a válaszom!

Nekem ez minden, amit érzek,
Nekem ez minden másnál még szebb.

Hiszem, hogy átélhetem,
Testet ölthet énbennem,
Belülről fakad, kitörni vár,
Elsöpör, magával ránt, kitár!

Hasztalan minden világ, mi magába zárja önmagát,
Hasztalan világ!
Hasztalan minden virág, ki nem bont szirmot,
Hasztalan virág!

Nekem ez minden, amit érzek,
Nekem ez minden másnál még szebb.
Nekem ez minden, amit érzek,
Nekem ez minden másnál még szebb.

Betakarlak

A párkány narancssárgán ásított.
A szökőkút is lustábban csobogott.
Az ablak sarkának utolsó fénysugarán,
Betakarlak.

Csendet sodort a hűvös levegő.
Minden perc nyugodt, émelyítő.
A fáradt kanóc puha gőzsóhaján,
Betakarlak.

Jó éjszakát!
Vigyázok majd rád,
Hisz' vigyáznom kell rád.
Betakarlak.

Csavargó dal

Reggel hétkor az ágyamból felkelek,
A fejem zúg, mint mindenkor szétreped.
Hideg a tej, mi az asztalon vár rám,
Fáj, hogy elmúlt egy nyomorult éjszakám.

Hiába kérsz, nem kell, hogy élj velem,
Nem kell a szép, csak hagyom, hogy jó legyen!

Napközben elunom az életem,
Mit várjak tőle az egész egy rejtelem.
Várom az estét, hogy történjen már valami,
Nap-nap után, hogy nem történik semmi.

Hiába jössz, nem kell, hogy élj velem,
Nem kell a szép, csak hagyom, hogy jó legyen!

Az egész estét egy kocsmában töltöttem.
Záróra után az utcára kerültem.
A csavargástól a lábam majd leszakad,
Fáradt testem megpihen egy pad alatt.

Hiába kérsz, nem kell, hogy élj velem,
Nem kell a szép, csak hagyom, hogy jó legyen!
Hiába jössz, nem kell, hogy élj velem,
Nem kell a szép, csak hagyom, hogy jó legyen!

Csillagom az égen

És én láttam,
Felnéztem,
Sötétkék ruhájában,
Arany gyöngyökben,

Ezüstgombbal kabátján.
Szememben
Lopódzó könny,
Amit érte ejtettem.

Fényt adott,
Én fényt kaptam.
Apró kis világot,
Miben, el nem tévedtem.

Üzent nekem,
Ő csak nekem gyúlt,
Hallhatatlan lágyan
Hozzám szólt.

Fölém hajolt,
Beterített,
Sárgaréz sugár kötény
Melegített.

Szelet fújt
Arcomba,
Gyengéd meleg szellőt
Simogatva.

És én láttam,
Felnéztem,
Ameddig élek,
Ragyogj nekem!

Csodákon át

Feszített vászon, melled dagaszd az árbócon,
Kapaszkodj a szélbe, hajóm repítsd óceánon,
Repíts messze a hullámokon!

Vadvízi csónak, mit dobál az áramló folyam,
Ormok és lankák, amiken át, lovagoltam,
Amiken átlovagoltam.

Sólymok szemével, őzek szívével láttam,
Magamba szívtam medvék hatalmát, akartam,
Erőt, hatalmat akartam!

A tűző nappal,
S a hűvös éjen át,
Csodákon át!

Dermedt hangok

Merengve esőt ámulok,
Mint sugall ízt és illatot,
Egy elfelejtett ábrándot.

Belém veszett, feltört szép,
Felhőt szakító mennydörgés.

Gyönyör ármány megkopott,
Fanyar illúziót adott,
Felébresztett egy gondolatot.

Belém karcolt emlékét,
Mit egy villám felidéz.

Dermedt hangok leple
Alatt a szívembe,
Nesztelen szúr tüskét,
Feledett álmok meglelt kincse.
Halott kagyló kiszáradt,
Kiszáradt lelke
Suhan harmat füzérén.

Keretből cibált, összetört kép,
Zúzott érzetszilánkja meddőn vetélt,
Kaparja felszakadt sebét.

Belém veszett feltört szép,
Felhőt szakító mennydörgést,
Belém karcolt emlékét,
Mit egy villám felidéz.

Egy új lépés

Átkapcsolok.

Ne legyen semmi sem olyan megszokott, olyan kifáradt,
Inkább átkapcsolok.

Próbálkozok, ezen most nem gondolkozok,
Legyen ösztönös, vagy elhibázott, próbálkozok.

Egy új lépés, egy új kérdés.

Egy új lépés, egy új kérdés.

Elfordulok.

Egy újabb nézőpont, amiben más leszel és én is más vagyok,
Elfordulok.

Vágyakozok,

Érteni, érezni, amiket nem érthetek, nem érezhetek,

Álmodozok.

Egy új lépés, egy új kérdés.

Egy új lépés, egy új kérdés.

Minden új lépés, egy új kérdés.

Minden új lépés, egy új kérdés.

Előttem összefolyva, fonnyadó tónusok.

Mögöttem elmúlt érzelmek, nem érintett állomások.

Egy új lépés, egy új kérdés.

Egy új lépés, egy új kérdés.

Minden új lépés, egy új kérdés.

Minden új lépés, egy új kérdés.

Éjfélig

A szobámban csend lett, s lüktetve szült nekem egy dalt,
Borongós hangján, suttogva sejtelmesen hadart,
Beköltözött egy furcsa hangulat.

Az ablakból néztem, a függöny mögött megbújtt egy arc,
Sok alak közt, úgy véltem, szemükből átlátszik minden karc,
És kiolvashatom ki, merre tart.

Éjfélig még, talán, egy újat álmodhatok,
Éjfélig még, talán, itt maradhatok,
Éjfélig még, talán, mindent újra gondolhatok,
Éjfélre már, végre talán, magamra találhatok!

Egy puha, zöld árnyék előttem szelíden siet,
Mindig utánanyúlnék, de túl lassan éledek,
Szökött vágy, elveszett.

Éjfélig még, talán, egy újat álmodhatok,
Éjfélig még, talán, itt maradhatok,
Éjfélig még, talán, mindent újra gondolhatok,
Éjfélre már, végre talán, magamra találhatok!

A sötét egy új hangot ad, amit elnyelhet a Nap,
Talán egy újabb érintést is tartogat,
A sötét az új hangján szól, megnyílnak mély falak,
Éjfélig még talán, meg is változtat, megváltoztat!

Éjfélig még, talán, egy újat álmodhatok,
Éjfélig még, talán, itt maradhatok,
Éjfélig még, talán, mindent újra gondolhatok,
Éjfélig még, talán itt maradhatok, itt maradok!

A sötét az új hangján szól, megnyílnak mély falak,
Éjfélig még, talán megváltoztat!

Érintés

Érintés,
Egy érintés, ami megmart,
Az érintés
Velem maradt és még ébren tart.

Melletted fekvé úgy lüktet bent a nyugalom,
A lámpát csendben leoltom.
Az utca lángja bekúszik és csak bámulom,
Parázsló neszeit hallom.

Érintés,
Lélegzetvételnnyi érzés,
Az érintés,
A könnyű végső megérkezés.

Melletted fekvé úgy lüktet bent a nyugalom,
A lámpát csendben leoltom.
Az utca lángja bekúszik és csak bámulom,
Nem értem neszeit, de hallgatom.

Ez az élet

Valahogy más már ez a város is,
Valahogy más lett az íze is.
Más ez a kő és más már a tér,
Más, aki ad és más, aki kér.

A fejemben lepergettem egy régi filmemet,
Azt hiszem, még mindig játszom,
De már nem a főszerepet.

Az utam a régi minden lépéssel, mivel megteszem,
Azt hiszem, a tegnap már nem számít nekem semmit sem.
Úgy hiszem, a holnap,
Úgy hiszem, a holnap,
Holnapra megérkezem!

Pontosan itt, ahol a fény szökik,
Valaha fák adták árnyékaik.
Itt az a kút, mellette padok,
Ahol rádöbentem, hogy Veled vagyok!

A fejemben pergetem még a régi filmemet,
Azt hiszem, még mindig játszom,
De nem a főszerepemet.

Az utam a régi minden lépéssel, mivel megteszem,
Azt hiszem, a tegnap már nem számít nekem semmit sem.
Úgy hiszem, a holnap,
Úgy hiszem, a holnap,
Holnapra megérkezem!

Milyen mások a napok,
Milyen mások most a zajok, illatok.
Milyen más az arcom, s az arcotok,
Mennyi mindent vártam, mit meg nem kaphatok.

Ez minden

Hogyha nem tudom, ki vagyok.
Hogyha nem érzek, nem tudok.
Hogyha minden tönkrement,
Hogyha már semmi, semmi se szent.

Nem árt, ha tudod, itt vagyok,
A földön kúszva rohadok.
Elbátorodva keresek,
Sokat sírok, remegek.
Félek, többé nem talállak,
A testem semmi, elszáradt.
A szemembe mondtad azt, hogy nem,
Hát igen, ez minden.

A lelke rég eltávozott,
Nincsen semmim, magam vagyok.
Elbujdosok, hogyha kell,
Az emberek elől menekülök el.
A koszból soha nem kelek fel,
A rendetlenségben veszek el.
Mindenkitől elbúcsúztam,
A szerelmed megtagadtam.

Ha már nem lesz semmi baj,
A szívem tiszta lesz hamar.
De ha nem az lesz, az se rossz,
Utálatos leszek és gonosz.

Félhomály

Halkan szöszmörög a gép,
Pár kattintás csak.
Ezek az oldalak fel nem oldanak,
Csak untatnak.

Halkan szuszmorog a város,
Lassan elbódít,
Kell pár pillanat, néhány éles perc,
Ami átlendít.

Félhomály, azúrkék, úgy lebegnék!
Ebben a félhomályban feloldódhatnék!
Félhomály, azúrkék, úgy lebegnék!
Ebben a félhomályban feloldódhatnék!

Halkan szöszmörög a gép,
Pár kattintás csak,
Hogy rád keressek, hogy rád találjak,
Hogy valamit írjak.

Halkan szuszmorog a város
Alattunk és köztünk,
Néhány egyszerű szó, kép és betű,
Miket mi ketten értünk.

Félhomály, azúrkék, elmerülnénk!
Ebben a félhomályban elmerülhetnénk!
Félhomály, azúrkék, elmerülnénk!
Ebben a félhomályban elmerülhetnénk!

Görbült fény

Jég vörösmárványt tép,
Mint feszült ólomzár, mi pattant szét.
Jégben szunnyadt termés, remény,
Borostyánba merült, görbült fény.

Vén rubin kristályán
Kifakult mosolyú szivárvány.
Éber tekinteted,
Hiú szemed látomást rejteget.

Bizarr borzongással,
Behunyt szemmel figyellek.
Felhajtott gallérral
Nyelvet ölt hamis érzelmed.

Bronz napnyugtával itt hagyom neked
E bűvös képzetet.
Mint ostya, törékeny marad szíved,
Elolvadt képzelet.

Hétfői menyegző

Néma, üres terem.
Nem jöttél el Te sem!
Miért? Miért nem?

Elhervadt csokrok.
Kihunyt gyertyák füstjében bolyongok.
Hozzád konokul ragaszkodom.

Elhallgatott szavak.
Vágyak, érzések kemények, megfojtanak,
Összeroppantanak!

Pedig én, elhittem,
Ha a parkok padjainak fájába vésem neved, s nevem,
Óh, én úgy vágytam, én úgy hittem,
Hogy a varázslat nem érhet véget sosem!

Hol jártál?

Lépések, apró dobbanások,
Egy kulcscsomó is véletlen földet ér,
Fémek, hideg zörrenések,
A zár enged és már szabad az éj!

Hol jártál?
Merre, merre?
Hol jártál?
Hol van, aki tőlem elragadott?

Halk sóhaj, megfeszült villanások,
Szemek közti vihart kavart a szél!
Lágy késztetés, lassú közeledés,
Vad ölelés és már szabad az éj!

Hol jártál?
Merre, merre?
Hol jártál?
Hol van, ami tőlem elragadott?

Hozd el nekem a holnapot

Az aranyhídon állok,
Lesütött szemmel várom,
Hogy mi lesz majd ezután.
Megrezzent villanástól,
Ezüstös csillogású
Szemedből olvasok.

Megfagyott szenvedéllyel,
Életem félelmével
Elbukok, megfulladok.
Denevérek éjszakáján,
Kísértetek hosszú útján
Érted indulok el.

Boszorkányok tűzében
Felébredt szenvedésem,
De előtted hajtom fejem.
Istentől kapott érdem,
Soha meg nem értem,
Miért kell, hogy így legyen?

Várom rád,
Hozd el nekem a holnapot!

Illúziók és gondolatok

Mindent áthat ez a zsebongás,
Bármerre nézhetek, mozdulhatok.
Valami mindig fordul, és minden hang, szó várja, hogy
Választ talál.
Illúziók és gondolatok.

Mondjak el egy imát, vagy csak dúdoljak szerelmesen?
Bánjak meg egy hibát, vagy csak merengjek kényelmesen?

Mint a zizegő susmogás,
Ahogy az őszinte falevelek,
Valami mindig szólít, mindig kér és mindenhol megtalál.
Ábrák, rejtett, halk üzenetek.

Mondjak el egy imát, vagy csak dúdoljak szerelmesen?
Bánjak meg egy hibát, vagy csak merengjek kényelmesen?

Mindent áthat ez a zsebongás,
Bármerre nézhetek, mozdulhatok.
Valami mindig fordul és minden hang, szó várja, hogy
Választ talál.
Mefogalmazott mondatok.

Mondjak el egy imát, vagy csak dúdoljak szerelmesen?
Bánjak meg egy hibát, vagy csak merengjek kényelmesen?

Indulatok

Felkapott a szél egy papírlapot,
Valami vihar is készült festeni az égboltot,
Az a vihar a széllal sercegett, suttogott.

Azt mondta, ne maradjak, hogyha nem akarok,
Mint ez a papír, úgy repülhetek, indulhatok,
Aztán majd meglátjuk, ki hol lyukadok, hova jutok,
Útközben enyhülnek, majd kihunynak az indulatok.

Felkapott a szél, mint egy papírlapot,
Gyorsan megpörgetett, összegyűrt, majd kisimított,
Közben motyogva, hadarva, nevetve lódított.

Azt mondta, ne maradjak, hogyha nem akarok,
Mint az a papír, elrepülhetek, indulhatok,
Aztán majd meglátjuk, ki hol lyukadok, hova jutok,
Útközben enyhülnek, majd kihunynak az indulatok.

Bármit kérhetek tőle és megkaphatok,
De a kérdésre választ tőle sem tudhatok;
Az alma a fáról, íz, érzés vagy álom,
Egyedül megtalálom?

Ismerlek

Hátat fordítasz, de én mégis látom az arcod,
Mint egy grimaszt az öreg tükör mögött,
Mint a fintort, amit a maszkod temet,
Ismerlek!

Hátat fordítasz, de én olvashatom minden gondolatod,
Mint az értelmet a mondatok között,
Mint a rejtélyeket, amiket sejtetsz,
Ismerlek!

Mint az ajtót, min már százszor beléptem,
Mint az ágyat, miben először ébredtem,
Mint az utcát, a helyet, ' hol élek,
Én ismerlek már, én kiismertelek.

Hátat fordítasz, de én így is értem a felém küldött jelet,
Mint az elharapott szavak utáni űrt,
Tisztán felfoglak, érzek,
Ismerlek!

Mint az ajtót, min már százszor beléptem,
Mint az ágyat, miben annyiszor ébredtem,
Mint az utcát, a helyet, ' hol élek,
Én ismerlek már, én kiismertelek.

Minden lélegzetvétel,
Minden apró életjel,
Minden mozdulatban, öntudatlan,
Minden lélegzetvétel, lebilincsel!

Jegy

Hol volt, hol nem volt,
Amerre jártam,
Furulyaszóval
Engem hívtak, nekem szólt a dal!

Így volt, így nem volt,
Ahonnan jöttem,
Dudák szavával
Búcsúztattak, visszavárnak majd!

Eljöttem, érkeztem,
Én hozzád, te hozzám!

Hogy lesz, hogy nem lesz,
Ahová megyek,
Citera ének
Kísér engem, mindig velem lesz!

Eljöttél, érkeztél,
Te hozzám, én hozzád!

Egy mágikus kép, tudatom tölti be,
Belezuhanunk az időtlen térbe,
Kéz a kézben újból és újból.

Egy játékos gyermeki lélek neve: Sors,
Ha rút kötelet fon, orsója nagyon gyors,
De nem fél, aki hisz, bölcs az, aki remél,
Ami összeköt minket, az másmilyen kötél!

Konok tánc

Egy konok tánc.
Bárcsak közelebb jöhetnél!
Az az ismerős, kis mosolygúrte ránc,
Bárcsak közelebb lehetnél!

Azt mondtad, hogy együtt, ha várunk,
Amíg együtt várunk, együtt vagyunk.

Elcsüggedt tánc.
Bárcsak közelebb jöhetnél!
Hangokból összezsengő, összefűzött lánc.
Bárcsak közelebb lehetnél!

Azt mondtad, hogy együtt, ha várunk,
Amíg együtt várunk, együtt vagyunk.

A sóhajok, azok lettek a csókok.
A szavainkkal ölelkezünk, összebújunk.
Mosolyokkal simogatsz és simogatok,
Érintkezések nélküli tánc, ahogy táncolunk.

Körtánc

A kristálypohár üres, száraz vörösbort innék!
Édeskés kék füst lebeg, apró parázs tiszta, szép.
A percek hiába lassúak, azért nem maradhatnak,
A csendes ajtónyikorgás is tovasiklik, mint minden más,
Mint minden más.

És kettéhasadt a fény, ahogy a kép is szertehullt,
Hogy újra egyesüljön, hogy megerősödjön.
Éles hangot gerjesztett a néma, fagyott léghullám,
Ahogy voltam felkapott és magával ragadott,
Lassan magába fogadott.

Most is ugyanúgy kérném,
Most is ugyanúgy nézném,
Ahogy körtáncba kezdett velünk,
Ahogy körtáncba lendült velünk.

A dombok mögött az új holnap vár,
Elindulok, elindulok.
A dombok mögött már, egy újabb holnap vár,
Még az éjjel indulok, elindulok.

Közel

Színeket akartam, a szemem behunyom,
A színeket csokorba gyűjtöm és összefonom.
Ahogy az ízeket a borban és a kenyér illatát,
A virágkelyhek kincsét, a mezők vibráló sugarát.

Közel a világ,
Hozzám közel a sziklák, a vizek, a fák,
Közel a világ,
Hozzám közel a fény és közel a láng.

A hajnalra vártam. Csendes, nyugodt ébredés.
Ez egy fájdalmak nélküli változás, újjászületés.
Ahogy a sötét lassan olvad és a mélykék kifakul,
Álmosan, lágyan lépdél egy új nap elindul.

Közel a nyár,
Hozzám közel egy kép, ez a gyönyörű táj,
Közel a nyár,
Hozzám közel a szél, szelíden száll.

Közel a nyár,
Megérint a kép, ez a gyönyörű táj,
Közel a nyár,
Nekem édes a csók, mi az ajkadon vár!

Különös dal

Mintha el se tudnám mondani, nincs megfelelő szó,
Ében színű felhők takarják.
Mintha kőbe véstem volna és most elveszíteném,
A folyómedrek magukhoz vonzzák.

Ez egy furcsa gondolat, mi összezavar, mint éjt a Nap,
Ez egy zagyva gondolat, mi összezavar.

Hiába próbálnám elrejteni biztosan,
Kovácsolt láncszemekkel kötve.
A tulipános ládikómban selymeim között,
Nem őrizhetem így meg örökre.

Ez egy élénk gondolat, mi összezavar, mint éjt a Nap,
Ez egy őrült gondolat, mi összezavar.

Micsoda hang, a fülemben ordít,
Micsoda hang, az agyamba kúszik,
Micsoda hang, min engem megszólít,
Micsoda hang, a szívembe szökik.

Egy különös dal, amit dúdólnék,
Minden nap, míg élek,
Egy üzenet az, amit átadnék,
És amivel megérintlek.

Legyen

Akkor az ajtót bezárom.
A csukott ablakhoz érve a függönyt behúdom.
Most már csak én vagyok, tudom.
Ezt a szürke, kisértőzött csendet hallgatom.

És akkor megváltozik, tudom.
Valaki mintha hozzám érne, pedig senkinek se hagyom.
A hideg átsuhan a hátamon,
Valaki érintett, valaki megértett,
Valaki szeretett, gyűlölt nagyon.

Legyen világos, legyen fényes, legyen sárga, zöld, kék, éles,
Minden szikrázó, vakító, vibráló, díszes, ékes!

Akkor a függönyt elhúdom.
Mint a pehely a számban, roppan a látvány és
Minden gondolatom,
Hogy nemcsak én vagyok, tudom.
És ez a ráébredés annyira feltölt, hogy eltöltődni hagyom.

És akkor feloldódom, tudom.
Mint a forró bögre alján a tej, meg a szín, meg a hab,
Ha lassan megkavarom.
Aztán az ablakot kinyitom,
Legyen tárva, legyen fényt, hangokat, levegőt beszívnom.

Legyen világos, legyen fényes, legyen sárga, zöld, kék, éles,
Minden szikrázó, vakító, vibráló, díszes, ékes!

Meg nem írt szerelmes levél

Mondom el,
Vacogtam.
Egy ösvényen dúdoltam,
Számúzve suttogtam.
Szánalommal,
Csábítón.
Eladom a lelkem
Neked, ezt motyogtam.

Behorpadt
Papírfecnik.
Szétdobált gondolatok szemembe
Kacagva fröcskölik:
Hinta leng,
Majd megáll.
Eljutok hozzád,
Csak várj, várj rám.

Őszinteségbe nyújtják
A percek az órát,
Könyörgést fakaszt a hit,
Nem bírják a szavak súlyát,
A behorpadt papírfecnik.

Megbotlottam

Megbotlottam, ahogy feléd indultam,
S kezéd elvétettem.
Részeg szavam, ahogy Neked kimondtam,
Számodra érthetetlen.

Egy tenyér a Napot takarja,
Egy tenyér az arcom pofozza!
Egy tenyér kevés, hogy megtartsom,
Egy tenyérrel kevés kapaszkodnom!

Megbotlottam, ahogy tovább indultam,
S kezéd elvétettem, újra elvétettem.
Rekedt szavam, hangom tisztátalan,
Számodra felfoghatatlan, megfoghatatlan.

Egy tenyér a Holdat takarja,
Egy tenyér az arcom pofozza!
Egy tenyér kevés, hogy ellökjön,
Egy tenyér kevés, hogy megkössön!

Megbotlottam, mikor már majdnem felálltam,
A sárban újra elcsúsztam.
Félszeg szavam, dühös indulatban
Kimondva eltaszítottam!

Egy tenyér a szemem takarja,
Egy tenyér az arcom pofozza!
Egy tenyér kevés, hogy kinyúljon,
Egy tenyér, hogy utánad kapjon!

Merre induljak?

Lágy csipkén átnéztem,
Hajszálak sűrűjében,
Hajlékony sziluettet,
Elkápráztat, nem enged.

Mondtam volna, mit nem enged a száj,
Tettem volna, de a kezem nem mozdul, várj!
Rejtett kérdés, mely a válaszomra vár, holnap
Merre induljak?

Dér függönyén átnéztem,
Körvonaladba veszem,
Mint egy vérvörös amulett,
Megragad, nem enged.

Mondtam volna, mit nem enged a száj,
Tettem volna, de a kezem nem mozdul, várj!
Rejtett kérdés, mely a válaszomra vár, holnap
Merre induljak?

Az, hogy mire vágytam, elmúlt már,
Más hajt tovább, itt marad, de indulok tovább,
Kitől kértem és hogy ki adott,
Itt hagyom neked, ha kéred, hogyha akarod,
De merre induljak?

Az, hogy kit akartam, kivel játszottam,
Hány húrt szakítottam, bennem maradt túskeként hordtam,
Mindent dalban mondtam, mit el nem hallgattam,
Itt hagyom neked mindenemet, amit csak hagyhattam,
De merre induljak?

Az ujjaim alatt, az arcodat,
Ízlelem, tapintom!

Mert, ha éberem úsznak a hajnalok,
Akkor énám is várnak
Az álmosan éledő nappalok
És az érett éjszakák.

Mondtam volna, mit nem enged a száj,
Tettem volna, de a kezem nem mozdul, várj!
Rejtett kérdés, mely a válaszomra vár, holnap
Merre induljak?

Mit tegyek?

Mit kerestem, nem tudom,
Egy elvarázsolt alkonyon.
Féltem, ezért elbújtam.

Tegnap nekem azt mondtad,
A jó szóra hallgassak,
De nem fogadtam meg neked.

De nem maradtam egyedül,
Bár sok van, ki elkerül,
De ők nem ismernek,
Óh, mit tegyek?

Fordítsd felém arcodat,
A könnyeimtől nem látlak.
Csak egy szó van, mit mondhatok.

Sajnálom, hogy fáj neked,
A szenvedésem eléget,
De nem tudom mit,
Nem tudom, mit tegyek?

Mennyi verset írtam hozzád
Mennyi érzés, mennyi dal.
Mennyi mindent kaptam tőled,
Kedves szót, amit itt hagytál.

Mosoly és élmény

A hajamba gyöngyöket gyermeklányokkal fűzetek,
Virradatkor hűvös vizet arcomra hintenek.
Ünneplő ruhámat rám adják és megvigyáznak,
Ahogy magamnak felidézem, serényen mozdulnak.

A tőlük kapott friss szirmokat,
Összegyűjtöm,
Mint a kiszakított lapokat,
A csorba üvegdarabokat,
Az összetépett oldalakat,
A be nem fejezett sorokat.

Ezüstös karperec, ezer ékszer közt felismerlek,
Szeszélyes dallamot csal ékköved.
A csorba tükör színén, így már nem láthat más, csak én,
Ahogy magamat felidézem, mosoly és élmény.

A tőled kapott friss szirmokat,
Összegyűjtöm,
Mint a kiszakított lapokat,
A csorba üvegdarabokat,
Az összetépett oldalakat,
A be nem fejezett sorokat.

Én csak futok a térre meztelen lábbal,
A földhöz érek puhán.
Színes selyemcukorkák íze a számban,
Egy letűnt délután.

Én csak futok tovább kibontott hajjal,
Eleven meséken át.
Színes selyempapírba öltöztetném,
Azt a letűnt délutánt, azt az elveszített délutánt.

Napraforgó

Előttem tömegek, a sorom kivárom.
Észre sem vesznek, bár már nem is kívánom.
Vagyok, mint százak; sorsok és ábrándok.
Már nem is lázadnak, már nem is lázadok.

Kezek a zsebekben, arcokon maszkot
Hordunk, a szívünkön súlytalan mocskot.
Tépett virág vagyok, sarkon fordulok.
Ez nem az én sorom, jobb lesz, ha indulok.

Valaki szembejött, valaki le hagyott.
Valaki velem van, valaki el hagyott.
Volt, aki megízlelt, volt, aki megrágott.
Lehet, mind máshogy látjuk ezt a világot.

Napraforgóvirág, élsz-e még, értesz te még?
Te napraforgóvirág, felelsz-e még, szeretsz te még?

Előttem tömegek, sorok mögöttem.
Kiabálsz, nem értem, én már döntöttem.
Szomjas virág vagyok, szakított, megrágott,
Tudom, mind másnak látjuk ezt a világot.

Nekem

Nézek, ahogy felállsz. Megváltoztál,
De tudom az vagy, ki rég voltál
Nekem.
Talán megállhatnál és
Maradhatnál még itt velem, nekem.

Nézek, ahogy megállsz. Nem engedlek
Tovább, messzebb, így érezhetlek
Téged.
Talán velem maradhatnál még.
Itt maradhatnál még velem, nekem.

Nem fáj, ha magam vagyok

Azt, hogy merre jártam?
És mit éreztem?
Virágok szirmaival
Arcom megtöröltem.

Amerről szellők fújnak,
Üzennek a hegyek,
Óh, nekem mást mesélnek
Tudom, hogy megérkezek.

Elindultam, kerestem
Téged úgy, mint az életem.
Megtaláltam, el nem engedem
Nincs velem többé a félelem,
Óh, nem, nincs velem.

Már tudom, jól éreztem,
Boldogan maradok,
Láttalak, megértettem,
Végre otthon vagyok.

Nem fáj, ha magam vagyok,
Vigaszt hoz hajnalom,
Kék tükrű ezüst tapon
Angyalszárny dallamon.

Nem láthatsz mást

Ez is csak olyan délután volt,
Akarta is, vagy csak arra gondolt,
Talán majd felhívják,
Vagy talán majd felhív.

Fejében sorok, a fülében dal,
Lelkének könyvében égni akar,
De üres a kávéház,
Üres mozik és üres színház.

Mindez csak ámítás, egyszer felvillanó és kihunyó,
Éles csillogás,
Mindez csak kábítás, elbűvöl hirtelen, könnyet fakaszt és
Vadul felráz,
Mindez csak körforgás, szelíd gyermeki lelkednek
Ördögi játék és tánc,
Érzéki csalódás, bűbájos görbe tükör, amit nézel,
De nem láthatsz mást,
Nem kaphatsz mást, nem láthatsz mást.

A mindennapok már unalmasak,
Mint az árnyjáték sötétek, világosak,
Hiába szín és máz,
Hiába vér és láz.

Arra gondolt, talán vonatra száll,
A Mindenséget és még többet bejár,
Távoli szegletek,
Elérhetetlenek.

Amit gondolsz, amire vágysz,
Amit érzel, az minden, a tiéd minden!

Piszkosfehér

Még itt van az íz a számban,
Mint a falat, amit otthagytál,
A kés, amivel elvágta,
A húsemba martad a fájdalmat.
A hely, ahol ott álltunk,
És a kezed félve megfogtam,
Én most is itt állok,
Mint az utolsó megrágott falatod!

Mint a lepedő,
Mint a takaró,
A naplemente vetette ágyban
Piszkosfehéren.

A blúzod, ami itt maradt,
Még most is őrzi az álmokat,
Amiket együtt éltünk és féltettünk,
Magunkba eltemettünk.
Az a hely, ahol ott álltunk,
És a kezed lopva megfogtam,
Én még most is itt állok,
Mint a levetett, megunt blúzod!

Mint a lepedőm,
Mint a takaróm,
A naplemente vetette ágyamban,
Piszkosfehéren, magányosan.

Talán a hajnal,
Vagy talán egy angyal,
Aki hozzám lép és elvisz magával.

Az a hely, ahol ott álltunk,
És a kezed lassan megfogtam,
Én most már itt hagyom,
És hagyom a mélység, hogy lerántson!

Mint a lepedő,
Mint a takaró,
A naplemente vetette ágyban
Piszkosfehéren.

Mint a lepedőm,
Mint a takaróm,
A naplemente vetette ágymban
Piszkosfehéren!

Smaragd idill

Sápadtan pirkad, smaragd idill,
Előkelő kelme, lopakodva vetül.
Hömpölygő visszhang alélt ölen,
Örvénylő fodra, érc színterén,

Elragadja szellők mosta arcát,
Élcelődő szemének lángját,
Vállára leomló nap szirmát.

Tobzódó álnok, ravasz mosoly,
Önfeledt táncok, suhanó koszorúk.
Hajba font szalag, lenge ruhát
Tombolva szaggat, felfedve magát,

Elragadó csókba mártott ajkát,
Engesztelő búbjajos hangját,
Vállára leomló nap szirmát.

A dús lombkoronákon át, elcsent titkokat,
Megosztom Veled, ragyogó fáklyák alatt.
Az ifjú, szőke tavasz, zsenge jelmezben fogad,
Az összeborzolt erdőn rakoncátlan imbolyog, átszalad.

Szabadon

Vadlovak hátán vágtatok szabadon,
Kavicsos fövényen, kőporos utakon.
Pegazus szárnyán sebesen suhanok,
Karom kitárva szárnyalok.

Vadlovak hátán vágtatok szabadon,
Kerteken, ligeten, sziklán, homokon.
Meztelen lábbal óceánt taposok,
Éjféli hullámon sodródok.

Pálmatorzseken kúszó inda leszek,
Elefántcsont oszlopok közt lebegek,
Édes füge ízével a számban ébredek,
Hideg sikongással ébresztelek!

Szólj rám!

Keresem azt az igazi szót
A kifejezések között.
Kutatom szándékaid
A mozdulataid mögött.
Segíts nekem kiigazodni
A jelképeid között.
Nézz rám,
Szólj rám!

Mint egy félbehagyott levél,
Bennünk rekedt mondatok.
Mintha az ajtó mögött már nem várnál,
Hiába is kopogtatok.
Lehet, hogy valamit félreértetek,
Vagy rosszul dekódolok,
Nézz rám,
Szólj rám!

Kell a szenvedély,
Kell minden borzongós éj
Veled!
Kell, hogy értszelek,
És újra szeresselek,
Nézz rám!
Kell a szenvedély,
Kell minden szikrázó éj
Veled!
Szólj rám!

Keresem régi titkaid,
Újra megfejteném.
Megtalált, régi titkaink
Újra felfedhetném.
Valahogy, mint egy szép mesét,
Újra elkezdeném,
Nézz rám,
Szólj rám!

Kell nekem a szenvedély,
Kell minden borzongós éj
Veled!
Kell, hogy újra értselek,
És újra szeresselek,
Nézz rám!
Kell újra a szenvedély
És minden szikrázó éj
Veled!
Kell, hogy újra értselek,
És újra szeresselek,
Nézz rám!
Szólj rám!

Keresem azt az igazi szót
A kifejezések között.
Kutatom szándékaid
A mozdulataid mögött.
Segíts nekem eligazodni
A jelzéseid között.
Nézz rám,
Szólj rám!

Tánc

Egy éretlen játék, aminek indult,
Egy éretlen élmény, ami kitisztult.
Mint a folyók, mik egymásba ömlenek,
Majd az óceánokba a tengerek,
És az utak, mik magukból, önmagukba vezetnek!

Egy éretlen játék, amiből indult,
Egy éretlen élmény, ami kitisztult.
Mint a hegyek, mik völgyekbe omlanak,
És a napfény, mit elnyel az alkonyat,
Mint a tűz, amit semmilyen víz ki nem olthat!

Egy táncot lejts csupán, azt akarom,
Egy tánc a testünkön át, úgy akarom,
Még egy táncot, véget nem érő alkalom.

Tegnap

Együtt érkeztünk meg.
A zene hangos volt, nem beszélgethettünk.
Akkor megfogtál és a szemeddel jeleztél nekem,
Hogy beljebb mennél és messzebb lennél tőlem.

Én is ottmaradtam,
Mert féltettelek, hogy mit tesz veled, hogy
Boldogabbá tehet.
Akkor rám néztél és a szemeddel mutattad nekem,
Hogy az este már messze vagy, nagyon távol vagy tőlem.

Tegnap mással táncoltál,
Holnap mással játszol.
Valaki mássá változtál,
És most is változol!

Gyengén érzem még, de mint a vattacukor illatát,
Remélem, elfelejtem a tegnap éjszakát!

Tiéd az érzés

Nagyon lassan nyílik a tavasz,
De ha elképzelem, hogy maradsz,
Valahogy, ugyanúgy meleg ez a színpadkép.
Veled másképp hatnak a színek, hozzád is máshogyan érnek,
Átfestve minden új kellék.

A tiéd az érzés már, hiszen
A szemedben lángnyelvek dala,
Beteljesedni kér szédült dallama.
És ha valakit kell, hogy hívj,
Hogyha valakit kell, hogy hívj; én itt leszek!

Léha, esetlen mozdulattal, elcsukló hanggal,
Vigyázom minden rejtett mondatunk,
A hervadhatatlan vágyak kendőzetlenül várnak,
Vibrálnak, hogy együtt, összeforrva megújulunk.

A tiéd az érzés már, hiszen
A szemedben lángnyelvek dala,
Beteljesedni kér szédült dallama.
És ha valakit kell, hogy hívj,
Hogyha valakit kell, hogy hívj; én itt leszek!

Mindig csak lassan és gyöngéden,
Mindent csak puhán és érzékenyen.
Mindig csak lassan és gyöngéden,
Mindent csak puhán és érzékenyen.

Tündérlány

Csillagfény, csillagláng,
Lámpásod izzó, örök színben ég,
Némán, parázslón, s vágyom messze, messze még.

Csillaglány, tündérlány,
Hangod a távolból is tisztán cseng felém,
Az arcod mosolyt gyújt a mindenségnek kék egén.

Nézz rám!

Mozdulatlan táj,
Ma mozdulatlan.
Állj!

Nézz rám Tündér!

Úgy gondolj rám

Én nem akarom, hogy azt gondold,
Amit a fejedbe betömnek.
Én nem akarom, hogy úgy érezz,
Ahogy mindenki más érez.

Én nem akarom, hogy azt hidd el,
Amit mindenki más elhisz.
Én nem akarom, hogy azt vedd el,
Amit mindenki más elvisz,
Amit mindenki már elvitt,
Amit mindenki már elvitt.

Én nem akarom, hogy azt tedd,
Amit mindenki előtted.
Én nem akarom, hogy elrejtse,
Amit mindenki más elrejt.

Én nem akarom, hogy úgy élj,
Mintha bárki más lehetnél.
Én nem akarom, hogy úgy élj,
Ahogy sohasem szeretnél,
Ahogy sohasem szeretted,
Ahogy sohasem szeretnél.

Én nem akarom, hogy azt vedd fel,
Amit, mindenki más felvesz.
Én nem akarom, hogy megvedd,
Amit mindenki más megvet.

Én nem akarom, hogy kimond,
Amit mindenki más elhint.
Én azt akarom, hogy csábítson,
Ami senki mást nem csábít,
Ami senki mást nem kábít,
Ami senki mást nem csábít.

Én már látom az álmaimból felém kúszó árnyakat,
Én már hallom a vágyaimból felém úszó hangokat.
Én már érzem, megfogom, szorítom.

Úgy gondolj rám,
Ahogy gondolni akarod,
Ahogy érezni akarod.

Valaki más is vár

Olyan gyorsan kiszálltál
Abból az idegen autóból,
És már máshova szaladnál,
Valaki más is vár!

És te mindig is rohantál,
Mintha bármi is számítana.
Minden mellett elfutottál,
Ami meg nem vár!

Valami belőlünk itt maradt,
Mi csak a miénk marad talán,
És majd magunkkal vihetjük, egyszer talán.
Ahogy az ágyamban pihentél,
Mintha sehova se sietnél,
Az idő állt és most úgy maradt!

Fel is vetted a ruhád már,
Amiben hozzám érkeztél,
Azt mondtad, sietned kell már,
Valaki más is vár!

Valami belőlünk itt maradt,
Mi csak a miénk marad talán,
És majd magunkkal vihetjük, egyszer talán.
Ahogy az ágyamban pihentél,
Mintha sehova se sietnél,
Az idő állt és most így maradt!

Végtelen sikátor

Végtelen sikátor,
Párát emészt,
Mohatakaróba bújtatott élményt.

Zúdulón zokog
Ereszcsatorna,
Rám vicsorgó oldala.

Póznára vetődve
Csavarodott tél,
Magával húz, vonz feléd.

Görnyedt fák,
Rozsdás lakat
Ajtónak dőlt hangulat.

Erkélyek, alvó
Tetőcserepek,
Magányos, őrzött díszletek.

A macskakövek alattam örvénylenek,
Örvénylenek. Kocka kavalkád.

Tócsába loccsant, viaszból faragott fehér hold ázik.
Egykor itt járt vasszekér mély hangja visszhangzik.

Kifésülném az utca ráncait,
Támolygó sötétjét.
Kicsúfolnám rideg kellékeit,
Feslett köntösét.

Zaklatott kézmozdulat

Pohár víz, grafit por,
Összetört festéknymok,
Finom mozzanatok,
Puha ecsetvonások.
Mi megmaradt
Zaklatott kézmozdulat.

Égbolt, összefolyt tintafolt
Ceruzám nem hagy rajt' nyomot.

Marcipán Nap
Felszárította a sárgámat,
Kékemet, szomjas papír itta fel,
Hogy lesz így zöldem nekem?
Mi megmaradt
Zaklatott kézmozdulat.

Elmosódott indulat
Száras papíron hagyott üres ábrákat,
Elveszett énem, én sem vagyok csak a képen.

Tengerkék csalódás lobog,
Az ablakban szellemkép dadog,
Sejtetően vázolólok
Dús tövisbokrot,
Mi átszúrja a lapot,
Felsértett ujjamból
Színtelen vérem csorog.

Különös versek

Antik

Fenyves mélyén, hosszú tűlevelek széles árnyékában
Forró, sárga homokot mos fehérén habzó, hús tenger.
Virágos teraszokon, az apró csészékben gőzölgő kávék
Illata kevereg a légben, frissen préselt paradicsom, s
Leszüretelt, zöld olivák, s dús szőlőfürtök illatával.
Éjjel-nappal fényben úszó, hömpölygőn ünneplő néptől
Tömött, keskeny utcák, örökké éber bazárjaikkal, apró
Üzleteikkel, mik tágas, sétányos utakba, szökőkutas terekbe
Torkollva lüktetnek, magukhoz szorítva.

Fehérre meszelt házak mögött, rejtve lelhetünk titkos
Kerteket, rég kiszáradt kúttal, díszes mozaikkal lepve,
Hová a fény színes rózsablakokon jut be, s márvány
Tükrözi, szórja minden kincsre, kinyúló domborműre,
A faragott mellszoborra, szűk, csigalépcsős termekbe, s
A boltívekkel és oszlopokkal, kovácsolt kapuval határolt
Leanderbokrokkal övezett citromfák ligetébe, melynek
Mélye őrzi letűnt istenek oltárának álmát, örökre.

A lüktető fekete tér

A lüktető fekete tér
Sötétkék közepén
Bújok karjaid közé.
Meztelen testeden, apró
Gyémántporszemekként jelennek
Meg bőrödön csókjaim.
Érzékeny pontjaid
Hívó bársonyossága
Megfeledkeztet magamról.
Mosolyogsz, s ajkaid
Ajkaim hívják tombolón
Ölelkező misztikus táncba.
Gyönyör gyöngyöcskék
Gyöngéden lebegtetnek Veled.
Belénk hatolnak összpontosított
Vágyaink egymásba olvadó
Sugárhálói.

Esztelen

Köröm koccan kontraszt billentyűkön
Silány kis dallam, egyszerű kis öröm.
Prizma szór gyűjtött fénysugarakat,
Szétrázza kristályon kocka táncaikat.

Idétlen huncut hancúr viháncol,
Alélt hetegés, gyönyörben mámor.
Habzsolt élvezet rojttá feslik, foszlik
Lankadó hízelgés kioltva eloszlik.

Hiába

Homokba futó erőfeszítések,
Mocsárba fúló kapaszkodások,
Kútba vesző ragaszkodásom,
Tűzbe vetett jégkocka halála.

Hiába hagyott gyémánt ajándékok,
Semmit nem érő kristálypalotában,
Aranyvértel védett, fémszívbe fagyott,
Szakíthatatlan pántot oldanak.

Lány

Nyári napfény viharfelhőn átszűrődő,
Sápadt, hamvas sugárhúrja az égboltra
Élénk tejszínhabfoltokat hímez, mint
Tű, bűbájos fonalával, királyi palástra.

Szólam zendül, amint hidat ácsolva a
Tóra ájult, szemérmes ábránd lépeget,
Délibáb hempereg, szendén pirulva a
Tünetményben lezárt ajakkal beszélget.

Olvadt bucka

Olvadt bucka
Köré gyűlő
Langyos mocska,

Eresz alatt
Sáros tócsa
Hideg lucska.

Örömköltés

Messziről messzire, távolból távolba
Vágysz! Kiálts, kiálts!

Rokolyát hímezve, csipkével kiverve,
Fodros kis kötényben, rakott dús szoknyában,
Vágysz! Kiálts, kiálts!

Virágos pártában, fehér keszkenővel,
Vágysz! Kiálts, kiálts!

Hajadba pántlikát szerelem színével
Befonva, dúdolod kettőnknek dallamát, s
Vágysz! Kiálts, kiálts!

Délceg hegyeknek, könnyű felhőinek,
Bővizű folyóknak, kristályos vizének,
Kéklő szép tavaknak, alföldnek, domboknak,
Erdőnek, sziklának, sima testű kavicsnak,
Testvérévé lettem báránynak, farkasnak!

Te csak vágysz és vágysz,
Kiálts, ha újra meglátsz!

Ringass...

Hallgasd az est hangjait,
Előtted utakat tépnek.
Messze repít a szekér
Arany, ezüst, csillagos úton.
Előtted hinti feléd bársonyát az éj,
S szavaid messze visszhangoznak fülemben.
Mosolyod nyitja ki a kaput
A szemeim előtti rózsaszín tükörben.
Ringass örökre öledben!

Színház

A színpadon festett díszletek,
A deszkákon jelenetek, sorsok, életek,
A nemes csillár fényében vakon léteznek,
Cirkuszt, csillogást és kenyeret követelnek.
Ám hiába a szavak, a bódító álmok elérhetetlenek!
Hiába minden kincs, mesés gazdagság, örök szerelmek,
És hiába a festett falak, mik jelenthetnek bármit,
A paravánok mögött nem találtok semmit!

Tavaszcserő - erdőn járó

Tavaszcserő, erdőn járó,
Madárleső, patakszelő,
Virággyűjtő, mézelcsenő,
Bogyófaló, őzetető,
Szarvasagancs, s gombaszedő,
Virágtépő, fűn heverő,
Fák árnyékán álmat szövő,
Kavicsokat vízbe lökő,
Mókusokkal kergetőző,
Szelek elöl lombba szökő,
Eső elöl menekülő,
Erdő ölén szenderülő.
Napot, holdat elkerülő,
Sűrű bokrok tövében ülő,
Bogarakkal gondot űző,
Örök körforgásban lévő,
Színes természet, te élő.

Tartalomjegyzék

A holnap már más.....	7
Ahogy így várlak.....	8
Aurora borealis	9
Az est értem jön.....	10
Az út	11
Azután majd	12
Bennem	13
Beszélj nekem	14
Betakarlak	15
Csavargó dal.....	16
Csillagom az égen	17
Csodákon át	18
Dermedt hangok.....	19
Egy új lépés	20
Éjfélíg.....	21
Érintés	22
Ez az élet	23
Ez minden.....	24
Félhomály.....	25
Görbült fény.....	26

Hétfői menyegző.....	27
Hol jártál?.....	28
Hozd el nekem a holnapot	29
Illúziók és gondolatok.....	30
Indulatok.....	31
Ismerlek	32
Jegy.....	33
Konok tánc	34
Körtánc.....	35
Közel.....	36
Különös dal	37
Legyen	38
Meg nem írt szerelmes levél	39
Megbotlottam.....	40
Merre induljak?	42
Mit tegyek?	44
Mosoly és élmény.....	45
Napraforgó.....	46
Nekem.....	47
Nem fáj, ha magam vagyok.....	48
Nem láthatsz mást.....	49
Pizkosfehér	50

Smaragd idill	52
Szabadon	53
Szólj rám!	54
Tánc	56
Tegnap.....	57
Tiéd az érzés.....	58
Tündérlány	59
Úgy gondolj rám	60
Valaki más is vár	62
Végtelen sikátor.....	63
Zaklatott kézmozdulat.....	64
Antik.....	67
A lüktető fekete tér	68
Esztelen	69
Hiába	70
Lány	71
Olvadt bucka	72
Örömkialtás	73
Ringass... ..	74
Színház	75
Tavaszcvaró - erdőn járó	76

ISBN 978-615-01-5877-8
©Piacsek László Zoltán

” Egy különös dal, amit dúdolnék,
Minden nap, míg élek,
Egy üzenet az, amit átadnék,
És amivel megérintlek. ”

30 - 44 - 63

